

Lunds domkyrka, Beträktelse tisdagen den 4 juni 2019

Beträktelse över tredje årgångens episteltext (Apg 1:12-14) på lunchmätta några dagar efter Kristi himmelfärds dag. Beträktelsen mediterar över att den geografiska platsen för Kristi himmelfärd redan omtalas av profeten Hesekiel – och som platsen för Guds härlighet!

Den som älskar behöver inte höja rösten – den som älskar behöver bara viska – för den älskades alla sinnen är öppna, för ljud, gester, associationer och rörelser. Så är det – och det hör till livet att få vara med om det här. Ibland en gång, och ibland några gånger. Att i kärlek få leva nära, med alla sinnen öppna. Och riktigt känna att livet självt slår an något inom oss.

Ja, människor kan öppna de här portarna inom oss – öppna oss för verkligheten – och för några av oss är det musik, konst som lyfter oss till det som när det händer är självklart men som det är svårt att sätta ord på.

Uppenbarelsen, den allmänna och den särskilda – var begrepp som förr användes inom dogmatiken – och ju äldre vi blir desto mer känner vi nog att den särskilda uppenbarelsen ryms inom den allmänna uppenbarelsen.

Att Kristus med öppen famn når oss i ett morgonljus, i ett regn eller moln som rör sig över himlen, i blommorna som vänder sig mot oss, i hundens blick av gränslös kärlek, kattens, hästens.

För några är det förunnat att få portarna öppnade, öppnade för verkligheten genom enkla ord som sätts i följd, och blir till meningar, poetiskt – men inte som en anspråkslös estetisk poesi utan med ord insatta i ett sammanhang, oftast ett historiskt kairos-sammanhang. Hesekiels ord i det 11 kapitlet, strax efter de varma trösteorden till och om alla som förskingrats och kommer att förskingras, är sådana klassiska, underbara helgande ord:

Keruberna lyfte vingarna och hjulen följde med, och Israels Guds härlighet vilade ovanpå keruberna. Herrens härlighet vilade ovanpå keruberna. Herrens härlighet höjde sig och lämnade staden och stannade på berget öster om den (= Jerusalem). (Hesekiel 11:22f)

Så vackert – en gudomlig biblisk viskning till var och en av oss – och med allt vad vi har av inre bilder och föreställningar, gestaltas detta för oss – och så ser vi dessutom dem, apostlarna som står kvar och har blicken höjd mot himlavalvet. De som nu måste gå vidare, men först den lilla sträckan in till staden, och vänta på lusten, helig ande.

Och det fattas en människa i deras skara – en som ska ta Judas plats, tills han också är välkommen tillbaka, från sin förskingring. En fattas – en som varit med från början – en som du – för Guds härlighet stannar också på ditt berg.

Och viskar och andas dig till sig.

Psalmer: 161, 399 och 368